

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Ishaja kot priloga „SLOVENCU“ sicer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, iside „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naravnata se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 22.

V Ljubljani, 17. novembra. 1892.

Letnik V.

Katoliška zavest.

Govoril na shodu katol. polit. društva v Kamniku čast. gosp. neveljski župnik Fr. Gornik.
(Konec)

Potreba verske šole.

Ne, tako šolo pa že imamo na Slovenskem, si bo morda kdo mislil, saj pri nas so le katoliški učitelji nastavljeni, in ti bodo gotovo v katoliškem duhu podučevali naše otroke. Bog hotel, da bi bilo takó! A po moji misli smo Slovenci v tem oziru nekoliko preveč „dobromisleči.“ Rad, z veseljem priznam, da pri nas nismo še takó daleč, kakor po nekaterih drugih avstrijskih deželah, a kamor tudi mi še lahko pridemo po potu obstoječe šolske postave; tudi rad priznam, da so na Kranjskem učitelji, ki se nikakor ne sramujejo svoje katol. vero tudi v djanji pokazati: toda misel, da so vsi učitelji dobri katoličani že samo zavoljo tega, ker se lahko skažejo s krstnim listom: ta misel se mi dozdeva predobrovoljna.

Naj vam povem nekaj, kar sem sam izkusil. Bil sem svoje dni nekje katehet. Kmetje so se hodili pritoževati, da njihovi otroci v šoli ne molijo, marveč da mestn očenaša pojejo pesem: „Stoji, stoji tam Beligrad“. To je sicer lepa národna pesem, ki poveljuje slavnega Lavdona — a šolska molitev vendar le ni. — Ker s prošnjo nisem nič opravil, sem se pritožil pri g. ravnatelju. A ta si ni upal stvari končno razzoditi, zato je vso to reč sporočil okr. šolskemu svétu. Od tam dobi odgovor, naj konferenca ukrene, ali se moli ali poje — ker postavno je oboje dovoljeno — in po tem sklepu naj se ravna. Pri konferenci sem jaz stavil in utemeljeval predlog, naj otroci pred podukom in po poduku molijo — pa skoro bi bil propadel. Za moj predlog je glasovala le učiteljica, „zato, ker njeni šolarji še itak ne znajo peti;“ a dva učitelja sta glasovala proti. Torej spako glasov za in proti. K sreči je bil tudi g. predsednik za moj predlog; njegov glas je odločil, in tako je zadobil očenaš prednost pred národno pesmijo! Lahko bi vam povedal tudi razloge, zakaj se je proti glasovalo, kakor tudi, kako se je vsa ta stvar še nadalje

vršila: pa to opustim. Saj iz rečenega že lahko povzamemo, da edini krstni list še ni neovrgljivi dokaz, da je kdo dober katoličan. Ker sem že omenil molitev, naj vam še nekaj povem iz lastne skušnjé. Bil sem v 13. letu ko so me moji stariši poslali v Ljubljano v šolo. Predesj odidem, grem še k učitelju po šolsko spridevalo in po slovó. Dal mi je veliko lepih nauk na pot, ki se jih še živo spominjam, a prav posebno mi je priporočal molitev. Opozoril me je, da bodo šole veliko težji, kakor pa doma, da bo veliko več učenja itd. A za vse te slučaje mi je dal zdravilo, zdravilo ki me je, — ne sramujem se tega očitno povedati —prav velikokrat ozdravilo. Rekel mi je: „Vidiš fantek, morda se bo tudi tebi katerikrat to prime-rilo, kar se je meni, da sem začel jokati, ako mi ni hotela kaka reč v glavo. Pa veš kaj sem storil? Sel sem v školijsko cerkev. Tam je v stranskem altarlju, nasproti stranskih vrat velika Kristusova podoba. Pred njo sem pokleknil ter prosil razsvetljenja — pa sem se potem lahko naučil. Priporočim ti, da tudi ti tako stori: pa boš videl, da bo šlo.“ Tako se je poslovil učitelj od mene. Vprašam, kateri teh dveh bi vam bolj vgajal? Gotovo zadnji.

Nikar pa ne mislite, da nas je morda učitelj le moliti učil! O ne! Ukljub vsemu verskemu značaju pri poduku smo se vendar toliko naučili v posvetnih predmetih, da sem zamogel en razred preskočiti, in iz II. razreda na deželi vstopiti v IV. razred v Ljubljani.

Vera in narodnost.

Glejte, dobro vrejene verske šole si želimo, tako zahtevamo, in zato rečem: V šolskem vprašanji mora biti vera prva točka dnevnega reda.

Prezreti ne morem in ne smem še enega vprašanja, vprašanja namreč, v kaki razmeri sta si vera in národnost. Prav to vprašanje je med Slovenci najbolj

pereče, v njem prav za prav tiči naš raskol. — Mi trdimo, da je tudi v narodnostnem vprašanju vera prva na dnevnem redu, da mora torej tudi narodnost svoja vodila zajemati iz neusahljivega studenca sv. vere, in to tako gotovo, da bi sicer narodnost gotovo škodo trpela. Liberalci pa trdijo, narodnost je prva in nji se mora celo vera pokoriti. — Kdo ima prav? — Rečem kar na kratko: Mi. Zakaj? Zato, ker dober katoličan mora biti tudi dober narodnjak. Kako to? Poslušajte! Jaz pravim: dober katoličan mora biti tudi dober narodnjak. Dober katoličan je tisti, kateri vse zapovedi svoje sv. vere natančno in vestno spoľnuje. Z drugo besedo: dober katoličan je tisti, kateri v sebi in povsod in natančno spoľnuje voljo božjo, ter se brez-pogojno podvrže božjim naredbam. Božja naredba pa je, da je na svetu več narodov, več narodnosti: Zato se dober katoličan podvrže tej naredbi, on spoľtuje, on ljubi svoj narod, svojo narodnost. On nikdar ne zataji in tudi ne more v dobro vestjo zatajiti svoje narodnosti, ker vest mu pravi, da bi se s tem pregrešil. Kdor se namreč ustavlja božjim naredbam, ta se ustavlja Bogu on je Njemu nepokoren. Nepokorščina proti Bogu pak se imenuje greh. — Torej vera na dnevni red v narodnostnem vprašanju, in imeli bomo vrle narodnjake!

Vzemimo obratno! Ali zamoremo reči, da bi bil vsak narodnjak dober katoličan? Naravnost rečem, komur je narodnost na prvem mestu, on se katoličan biti ne more. Zakaj? Zato, ker on narodnost stavi nad vero, torej nad Boga. Narodnost je njemu več, kakor pravi Bog, da, njemu je narodnost: bog. Če pa kdo pravega Boga zavrže, ali zamore biti potem še katoličan? Pa dobro me umejte! Jaz ne rečem, da bi tak narodnjak, kateremu je

narodnost na prvem mestu, ne imel nobene vere. In jo. Le prave, katoliške vere nima. Saj tudi pagani ne moremo očitati, da niso imeli vere. Imeli so jo; saj so na tisoče bogov častili; le prave vere jim je manjkalo. — Pa grem še eno stopinjo dalje in rečem: Narodnost ako ni na verski podlagi, človeka lahko popolnoma podivja. Huđa, ofstra je ta trditev, kaj ne, a vendar jo vzdržujem. V dokaz pak vam hočem podati kratko, a resnično zgodovinsko dogodbico.

Iz francoske zgodovine preteklega stoletja nam je znan „klub Jakobincev“. Zgodovina nam pove, da so bili Jakobinci strah in groza vsakemu poštenemu francozu. Uč tega kluba je bil tudi nek Filip. Nekoč pride h kluboteseji ter prinese sabo zabit zaboječek. Navdušeno govori o narodni zavesti (patrijotizem) ter naglašja, da v ljubezni do domovine ne sme človeka motiti nobena reč. Boj kakor očeta in mater, sina in hčer mora rodoljub ljubiti svoj narod. Končavši svoj navdušeni govor odpre zabojo. In — strah in groza je izreči — iz zaboja vzame dve človeški glavi, rekoč: „Glejte tovariši, to sta glavi mojih starišev. Umoril sem ju zato, ker sta v ljubezni do naroda drugače mislila, kakor jaz.“ In temu zločinu je po dvoranah donela živahna pohvala!

Ali vidite torej, kam človeka lahko dovede sama, gola narodnost? Ali bi hotel zdaj še kdo trditi, da je moja trditev preojstra, ako sem rekel: Narodnost, ako ni na verski podlagi, človeka lahko popolnoma podivja!? Prav zato pa prav rad in iz srca pritrdim besedam, s katerimi je na katol. shodu v Ljubljani prečastiti g. dr. Križanič sklenil svoj prelep govor „o veri in narodnosti“. Rekel je: „Le recimo: gola narodnost je dirjak.

Listek.

Stari gospod.

V tamno, zaduhlo sobico, v kateri ležijo na mizi razmetane knjige in zemljevidi, kjer vidimo v kotu omaro s steklenimi vrati, polno metuljev, hroščev in posušenih rastlin, začela je pihati skozi odprto okno hladna jutranja sapica. Stari gospod, v obnošeni, zelenkasti suknji, ki je sedel za mizo pri knjigah, se zravna po koncu in pogleda skozi okno. »To je vonjava lipovega cvetja«, govori sam s seboj. »prav lipovo cvetje! Kako prijeten duh! In nasloni se na okno ter zre v zeleno naravo, srkajoč vase zdravi jutranji zrak. Obraz je možu vel in suh, sive oči zró mu mizlo in srpo iz nagubančenega čela, globoko je zamišljen.

Kar mu sine v glavo nova misel. Dene però iz rok, zapre debelo knjigo na mizi, vzame klobuk in palico, vrže okolu vratu usnjato torbo, ter zapusti sobo.

»Sabina, jaz grem z doma; večerjo pripravi po navadi — zakliče v veži ter zapre duri za seboj, ne zmeneč se, ga je li čula Sabina ali ne.

Kako dobro mu dené hladna sapica, kako mu prijetno hladi razbeljeno glavo! Z levico na hrbtu, v desni pa palico koraka počasi skozi vas z v tla uprtimi očmi. Memogredoči ga pozdravljajo, a ne pogleda ga nihče.

Gotovo ga vsi poznajo, sicer bi postajali in debelo za njim gledali, saj vemo kako radovedni so po svetu ljudje na vsakega tujca.

Kdo je vendar ta čudni gospod? —

Ljudje mu ne pravijo drugače, kakor »stari gospod«. Imovit je in sila učen. Družega ne dela kakor bere in piše v sobi, ali pa hodi po gozdih, travnikih, nabiraje metulje, hrošče, rože; da, celo mahovje po gozdu trpa in spravlja v torbo. Za družbo ne mara in z nikomur ne občuje. Vedno je sam in močno zamišljen. To je vse, kar moremo o njem povedati. Tudi Sabina, njegova postrežnica, je čudna ženska. Tudi ona se ne zneni za celi svet, govori malo in še tisto tako tiho, da jo komaj umeješ. Že deseto leto bivata v tej samotni vasi in živa duša ne ve o njiju kaj posebnega povedati. Tako jednolično in brez vsakeršne zanimive zgodbe jima poteka dan za dnevom, kakor kazalcu na stolpni uri. Dane pa se je »staremu gospodu« nekaj posebnega pripetilo.

Iz vasi, broječe komaj dvajset hiš, ki so vse priproste in s slamo krite, vodi na desno ozka, strma steza v smerekov gozd; ta se razprostira gori nad vasjo. Po tej stezi jo zavije gospod, dospelši na konec vasi. Tu se oddahne, postoji in gleda nazaj na vas, zlasti ga mika dišeča, precej velika lipa tu na koncu vasi. Za lipo stoji lesena kočja, kjer prebiva zapuščena in uboga vdova. Pa kaj to njemu mar? Obrne se ter leze po

Naj izraste iz tega divjaka še tako visoko in košato drevo in naj ima cvotja toliko, kakor bi sneg na njega padel: je vendar divje drevo, in nikoli narodu ne bode nosilo drugega sadu, kakor — lesnike. Le požlahtnjeno drevo prinaša zlahtnega sadu. Kdo pa nam bo požlahtnil národno drevo? Kje je mladika, katero naj mu vcepimo? Prerok

Izaija pokazal nam je to mladiko. Zrastla je iz Jesetove korenine in ji je ime Jezus Kristus. "Torej le vera in sicer le prava, Jezusova vera zamore požlahtniti národnost, le ona zamore kisle lesnike prevatvariti v sladka, okusna jabolka. Zato pa rečem: Tudi v národnostnem vprašanji mora biti vera točka, in sicer prva točka dnevnega reda.

Kaj je novega po svetu?

Na Dunaju se je zopet pričel *državni zbor*. Razmere v zboru so vedno slabše za nas katoličane in Slovence. Vlada, ki išče večine tam, kjer jo najde, brez ozira na to ali je večina ta liberalna ali katoliška, pomika se vedno bolj na nemško-liberalno stran. To se je pokazalo glasti jasno s tem, da se se v gosposko zbornico poklicali večinoma le nemški liberalci. — To posebno tudi kažejo dogodki pri šoli. — Na Dunaju je namreč pred nekaj tedni ukazal okrajni šolski svet, da katoliški otroci v šolah, kjer je kaj drugoverskih otrok, ne smejo križa delati na glas. Ta ukaz sicer ni prišel v veljavo, ker so se katoličani na Dunaju odločno postavili na noge; priča nam pa to, kakšne šolske postave imamo v Avstriji, ako se na podlagi teh postav smejo izdajati taki ukazi. In vendar se tudi pri nas vedno trobi po liberalnih listih, da so naše šolske postave dobre. Pač slabše skoro ne morejo biti, ako se ukazuje v smislu sedanjih šolskih zakonov, da katoliški otroci celo sv. križa ne smejo na glas delati. — Zato pa moramo Slovenci vedno in povsod zahtevati vzlasti od

svojih pos'ancev, naj vse storé, kar morejo, da čim prej tem bolje dobimo versko šolo. Verni katoličan ne sme voliti nobenega tacega poslanca, ki bi ne obljubil glasovati za versko šolo, kadar pride v razgovor v državnem ali v deželnem zboru. — Na *Ogerskem* so dobili nekaj novih ministrov, ki bodo pa še najbrže slabši, kakor so bili dosedanji. Judje imajo na Ogerskem prvo besedo, vodijo kratkovidne Madjare za nos in veliko Ogersko, sami pa pri tem dobivajo v roke denar in zemljo. Govori se, da bodo judom sedaj dali še večje pravice in da bodo ljudem dovolili ženiti se pred posvetno gosposko, da cerkev ne bo imela pri tem nič več opraviti. Upreti se hočejo torej Jezusu, Bogu samemu, ki je zakon postavil kot zakrament, rekoč: Zakon ni zakrament in zato cerkev nima nič pri zakonu. Bojimo se, da se bodo judom in liberalcem posrečile vse te nakane, zakaj ondi je mnogo gnjilega in treba bo mnogo čiščenja, da se odstranijo vsa najgrše smeti. — V *Olomucu* na Moravskem so dobili novega nadškofa dr. Božidara Kahna, ki je kmetskih revnih sta-

strmem potu navzgor. Zdaj pa zdaj postoji, vtrga kako travo ali cvetico ter jo spravi v torbo. Dospevši do roba zelenega gozda postoji zopet ter zre nazaj po dolini. Kako krasen razgled! Po sredi ravnine se vije bistri potok, obdan na levi in desni s pisanimi travniki, na koncu zelenih travnikov pa leži v tihem kotu pod goro prijazna vasica. In ta smerekov gozd gori nad njo, v katerem krožijo ptice svoje jutranje melodije! —

•Gospod, lepo prosim kaj vbogajme, mati so bolni!« oglasi se deček bledega obraza, črnih oči gospodu za hrbtom in postavi na tla butarico suhljadi, katero je nabral v gozdu, da jo ponese za drva domu. Gospod seže v zep in stisne fantu mrzlo nekaj okroglega v roko, ne zmenivši se dalje zanj. •Bog povrni!« zakliče fant, pobere drva ter hiti vesel po bregu navzdol. Dospevši v vas zgine v prvi koči pri lipi; tukaj je bil doma.

Stari gospod nabira po gozdu mahovje.

II.

Jutri bode praznik sv. Rešnjega Telesu. Po vseh cerkvah se glasijo zvonovi oznanjujoč veliki dan Gospodov. Tudi v naši vasici milo zvoné zvonovi s stolpa, dasi je cerkva le podružnica. Tudi mlaje stavijo pobožni vascanjanje krog cerkve in zelene veje krog hiš. Pri vsakih vratih vidiš kaj zelenja, le pred hišo starega gospoda je vse prazno in golo kakor po navadi.

Stari je prišel uprav domu, komaj je bil odložil torbo in zložil na mizo nabrane rastline, kar potrka nekdo na vrata. •Naprej!« zakliče počasi.

Bledi deček črnih oči stopi v sobo.

•Kaj te je pa zopet prineslo?« zagodrnja gospod razsrjen.

•Ne zamerite, gospod, denar, katerega ste mi zjutraj dali, je zlat, gotovo ste se zmotili; zato so ga vam mati poslali nazaj.«

Stari pogleda začudeno fanta in molči nekaj časa. Nasmehne se ali takoj naredi zopet resen obraz.

•Prav je tako«, reče mrzlo in rahlo, »toda, kar sem dal, sem dal. Le imejta denar z materjo!«

•Kaj ne bode preveč?« reče deček s tresočim glasom in solze mu porosé črne oči.

•Nič se ne boj, je vse dobro — srečno!«

Zopet sedi stari gospod sam pri mizi, skrbno zbiraje nabrane trave in mahovje. Kaj je njemu mar zvonjenje, praznik, ubogi deček; on se ne zmeni za celi svet. Sabina je prinesla večerjo, postavi jo na mizo in molcé odide.

Zmračilo se je. Tam na koncu vasi v zadnji hišici že molijo večerno molitev. •Bog povrni našemu dobrotniku, ter mu dodeli zdravje in večno življenje! Oče naš . . .« tako moli bolna vdova s svojim sinom za »starega gospoda«.

rišov sin: Hvalijo ga, da je pobožen, učen in delaven mož. — Na *Hrvatskem* pa v Zagrebu še sedaj ni novega nadškofa. Liberalci bi radi na to vplivno mesto spravili svojega moža, papež pa se jim neče vdati, zato Hrvatje še vedno upajo ugodne izvolitve. — *Kolera* je precej huda na Ogerskem v Pošti, prikazala se je tudi na Dunaj, a kaže se, da ji mrz ni všeč, zato se je jela umikati. Da bi se le ne potuhnila samo do pomladi! — Na *Italijanskem* so imeli nove volitve za državni zbor. Vlada je pri teh volitvah dobila veliko večino za se. A kedor pozna vročekrvne Italijane, ve, da pri njih ni nič stalnega. Najmanjša stvarca je večkrat dovolj, da večina poslancev hrbe obrne ministrom. Sploh so pa vse sedanje

vlade, odkar so papežu vgrabili Rim in cerkveno državo, liberalne in prostozidarske, katoliki se na Laškem še vdeležujejo volitev. — Na *Nemškem* hočejo zopet pomnožiti število vojakov. Stroški novi zato znašali bodo zopet mnogo novih milijonov. — Poslanci so večinoma proti tem novim stroškom za vojsko, a cesar nemški jih hoče imeti. Pravijo, da bo cesar ukazal nove volitve, ako mu sedanji poslanci v Berlinu tega ne bodo dovolili. Stroški vedno večji povsod, revščina zmiraj hujša, davki zmiraj težji. — Kam bode mo prišli? — Na *Ruskem* je kolera splošno ponehala. Pravijo, da je pobrala na Ruskem pol milijona ljudi.

Kaj je novega po Slovenskem?

Z Dolnjakih hribov, 3. novembra. Mnogo se prazne slame mlati sedaj po liberalnih časopisih. Kriči se v eno mer: Narodnost je v nevarnosti, škofje, duhovniki so sovražniki naroda. Vprašam vse, ki res kaj mislijo: ali je mogoče, da se take budalosti pošiljajo v 19. stoletju med svet? Kdor ima še kaj možgan v glavi, ta mora reči, da so ljudje, ki tako pisarijo, pravi nevedneži, ali so pa hlapci framasonov. Narodnost je res v nevarnosti, to tudi jaz trdim. Pa zakaj je narodnost v nevarnosti? Narodnost je v nevarnosti, ker največja nevarnost proti slovenskemu narodu od strani liberalnih kričačev, ki po svojih časopisih vedno zabavljajo škofom in duhovnikom.

Največja nevarnost proti slovenskemu narodu od tod, kerse kmetiskemu stanu dandanes godi tako slabo. Pretečen teden sem šel na polje, videl sem, kako je pajk vlovil muha, in potem ji je izpil kri. Slovenski kmet, taka muha si ti, in liberalizem je oni pajek, ki ti srka kri. Najboljši dokaz nam kmetom za to je seja deželnega zbora kranjskega, ko se je šlo za legalizacijo. Naši liberalni poslanci, ki vedno kriče, kako ljubijo narod, istemu narodu niso privoščili polajšave pri legalizovanju.

Pojdite liberalni narodni gospodje mimo gledišča v Ljubljani in preštejte, če morete, krvave žulje kmetov, katerimi se je sezidalo gledišče večinoma za — Nemce.

Po molitvi reče sinček materi: »Mati, kako sva zdaj srečna! Lahko bode te kupili zopet kozo in se pozdravili, saj pravijo vsi, da kozje mleko vam bo pomagalo. Kaj ne mati?«

»Da, ljubi moj, ako je božja volja, lahko se še pozdravim«, zdihuje bolnica sloneča na starem stolu. Revi se pač pozna bolezen na licu: v obraz je suha in bleda ko smrt, roke se ji kar tresejo od slabosti.

Pred kočo cvete lipa in razširja skozi odprto okno v hišo prijeten duh.

III.

Minulo je jedno leto.

Jutri bode zopet Telovo. Zvonovi zopet zvoné, vaščanje zopet kinčajo cerkvico in hiše z mlaji in zelenjem. Solnce bo kmalu tonilo za goro, že pošilja zadnje zlate žarke v dolino ljudem božjim v slovo. »Stari gospod« sedi za mizo sam, kakor po navadi.

Zdajci zapre knjigo, podpre z roko vročo glavo ter zamišljen posluša ubrano zvonjenje.

Nekdo potrka na vrata. — »Naprej!«

Bledi deček z velikimi, črnimi očmi vstopi z velikim sopom lipovega cvetja in drugih cvetic v roki in boječe obstane pri vratih. Rdečica ga oblije po obrazu, ko ga gospod začujeno in resno pogleda.

»Kaj boš povedal?« ga nagovori naposled.

»Cvetic sem Vam prinesel«, odgovarja deček jec-

ljaje, mati vam jih pošiljajo, tudi vas prosijo, ako smem postaviti nekaj mlajev pred vašo hišo, dobil sem jako lepih za vas.«

»Za-me? Pred mojo hišo jih zeliš postaviti? Zakaj pa?« —

»Ker ste nas lansko leto tako obdarovali.«

Rdečica polije starega pri teh besedah. Obdaroval — saj se je bil le zmotil in iz prevzetnosti ni vzel nazaj denarja. Živo mu pride na misel oni dogodek lanskega leta, dasi ni do danes nikdar nanj mislil. Zahvala uboge vdove ga je ganila do srca.

S tresočo roko vzame šopek ter ga dene na mizo. Kako mu je čudno pri srcu! Veselega, srečnega, zadovoljnega se čuti, kakor popotnik, ko mu zazre oko novo, krasno deželo.

»Kako je pa materi?« vpraša rahlo in prijazno dečka in ga prime za roko. Kako dolgo že ni govoril s kakim otrokom, ali ga držal za roko!

»Bog povrni!« odgovori deček pogumno in pogleda gospodu naravnost v obraz, »prav dobro, da so le zopet zdravi. Zdaj imava dve kozi in nekoliko mleka lahko prodava v mesto.«

»Ali smem postaviti mlaje?«

»Pa jih postavi, ker si tako priden deček; prav vesel jih bodem, pa povedi materi, da jih pridem prav kmalu obiskat. Kje je vaša hiša?«

Tako liberalizem pije kri kmetiškemu ljudstvu. Kaj ima kmet in sploh kaj imamo vsi drugi, ki ne stanujemo v Ljubljani od gledišča? Ako se ljubljanska gospoda hoče kratkočasiti, stori naj to na lastne troške, ne pa za deželni denar. Koliko žuljev bi bilo treba kmetom darovati, ako bi bila dovoljena višja deklinška šola. Zopet so bili liberalni kričači prvi, ki so hoteli kmetom še ta težak jarem naložiti. Pogledajte na dolensko železnico, kaj ste storili, ko ste sklenili, da bo dežela porok za železnico. Zopet s tem ste hud udarec dali kmetu! To je nekoliko dokazov, da so prav tisti gospodje, ki v eno mer kričijo, da so škofja sovražniki, sami največji sorvačniki narodnosti, in zato tako blatijo vse, kar je katoliškega, da morejo tem ložje vresničevati svoje namene. Kak krik ste zadnje dni zagnali o katoliškem shodu, dasi se na njem ni nič žalega storilo družbi svetega Cirila in Metoda! Kjer se pa v resnici godi krivica narodu slovenskemu, tam imate Vi gluha ušesa.

Mnogo govorite in pišete o osivelih rodoljubih. Mi pa poznamo še druge osivele Slovence. Osiveli so slovenski volilci zato, ker se kesajo, da so tako liberalne poslance volili. Tako sem v zlasti mislil, ko sem bral debato seje v kranjskem dež. zboru, v kateri so liberalni poslanci zabavljali čez mil. knezoškofa. Za tako govoričenje ni da bi davkoplačevalci plačevali poslancem deželnozbornske dnevnice. Vse to nam dovolj glasno dokazuje, da liberalci niso naši prijatelji; če torej hočemo sebi dobro, skrbimo, da dobimo verne katoliške poslance; drugo tarnanje nam nič ne pomaga. Kmetovalci dobro si to zapomnite! Kmetiška liga.

Iz Poljan, 7. novembra. V našo dolino zahaja malo iztisov „Slov. Naroda“, zato smo še le nedavno zvedeli o čudnem dopisu, objavljenem v „Slov. Narodu“ z dne

25. oktobra t. l. polno neresnic, ki se trosijo med svet o naši občini in o naših poštenih občinskih možeh.

Vedeli smo, da „Narodu“ ne bo vsčf udnostna izjava poljanske občine prevzvišenemu knezoškofu, posebno zato ne, ker žal o naši občini „Narod“ ne more trditi, da bi bili tudi mi od svojega gospoda župnika dobili migljelj, odposlati škofu tako izjavo, ampak smo to iz lastnega nagiba storili kot verni katoliceauje.

„Narod“ trdi neresnico, ko piše, da je imel tukajšnji občinski odbor sejo dne 7. oktobra, v resnici jo je imel dne 9. oktobra t. l. — Popolnoma neresnično je, kar „Narod“ piše, da se je vzdignil odbornik Tomaž Notar ter prebral od škofije došlo pismo, v katerem so prošeni, podpisati se pod besede: „Vse za vero, dom, cesarja.“ — Res pa je, da je imenovan vrli odbornik prebral izjavo odboru, in sicer zato, da je vsak odbornik vedel, kaj da izjava pové in kaj da on podpiše.

„Narod“ trdi dalje, da so v celem odboru komaj štirje, ki znajo za silo brati in pisati, kar sveda tudi ni resnično. — Soloh pa mi Poljanci zmožnosti človekove za občinskega moža ne sodimo po tem, ali zna brati in pisati, ampak po tem, ali je mož pošten in ali bo nesebično delal za naše občinske koristi.

Le čudno se nam zdi, da dr. Tavčar, ki ima veljavno besedo pri „Slov. Narodu“, pusti, da se tako blati po istem listu njegova rojstna občina.

Gledé na zavijanie „Narodovega“ dopisnika bi mi le vprašali: Kateri izmed onih mož je tisti, ki je rekel, da se cerkev ne sme ali da je ni potreba popravljati? Le proti predragemu popravljanju so se občnarji izrekli.

•Zadnja v vasi —•

•Ona lesena pri lipi, kjer se pot na desno proti gozdu zavije?•

•Da, gospod, tam sva z materjo.•

•Dobro — toda počakaj, za lepe mlaje ti moram vendar kaj dati!• — Stari se ozira po sobi v zadregi, s čim bi dečka najbolje razveselil, kajti njegova navada ni bila se z otroci baviti, še manj jim dajati darila.

Deček ogleduje polno mizo knjig ter ga reši iz zadrege natihoma govoreč: •Najrajši bi imel — —•

•No, kaj? Le povedi!•

•Tako! knjige te veselijo? Bi se li rad učil brati?•

•O kako rad!• deček pogleda gospodu naravnost v oči in globoko zdihne.

•Prav, prav, — prihodnjič dobodeš knjigo!• s temi besedami ga odslovi.

Učeni gospod je zopet sam ter hodi zamišljen po sobi. Obličje mu je pomlajeno, noga lahka, oko jasno, vse kaže, da se je zvršila v njegovem notranjem neka prememba. Veselje in sreča se mu vidi na obrazu, duh njegov pa snuje načrte, nove in lepe načrte.

Postoji, vzame z mize šopek in diše vase prijetno vonjavo lipovega cveta. Zvon zazvoni •Ave Marijo•. Kako slovesno in pomenljivo se glasi nočaj ta zvonov glasi!

•Mrtev in slep sem bil, zanaprej pa bodi drugače!• govori •stari gospod• sam s seboj počasi in s poudarkom,

kakor prisegajoč. •Jutri je praznik sv. Rešnjega Telesa, tudi jaz ga bodem praznoval. Vrniti se hočem v katoliško cerkev in h Kristusu svojem Zveličarju prebivajočemu v nji. Ljubezen in zvestobo mu obljubim do smrti. Zdajci zaklene vrata. Bog vedi kaj se je v tem hipu vršilo v njegovi duši, ali ako bi bil kdo pogledal skozi okno v sobo, videl bi bil starega klečati sredi sobe na tleh. . . .

To so gledali drugo jutro ljudje idoči v cerkev mlaje pred hišo •starega gospoda•, ter se radovedno povpraševali, kako da jih je letos postavil, ko jih ni dozdej še nikdar; še bolj so se začudili, ko zagledajo njega samega praznično oblečenega proti cerkvi korakati. Resnično, šel je v cerkev, bil je pobožno pri sveti maši in tudi pri slovesni procesiji po sveti maši. Goreče je molil v srcu neprestano: •Gospod, daj mi milost resničnega spreobrnjenja. Daj, da bo moja spoved skesana in natančna in da Te vredno prejmem v svetem obhajilu. In zopet: •Gospod razodeni mi, kaj mi je storiti, da popravim svojo nehvaležnost proti Tvoji veliki ljubezni do mene, in zadostujem za velike svoje grehe!•

Mašnik daje četrti slovesni blagoslov. •Stari gospod• kleči med ljudstvom ter trka na prsi. Neki notranji glas mu pravi, da je popolnoma z Bogom spravljen. O kako mirna mu je zdaj duša! Ko obrne po blagoslovu svoje oči od Najsvetejšega, ustavijo se mu nehoté na bledem

Besede, ki se podtikajo občinskemu županu, češ. kako je kmet neumen . . . je dopisnik zavrnil ter jih zasul tako, kakor da bi jih bil župan izrekel gledé na podpis udanostne izjave. To pa ni res, te besede je župan po pojasnilu g. župnika, kaj postave zahtevajo gledé popravljanja cerkve, izgovoril le v razgovoru gledé popravljanja cerkve, ne pa da bi bil to rekel zaradi podpisa izjave. — Dopisnik torej tudi tukaj ni poročal resnice. — Kjer „Narodov“ dopisnik piše, da pri nas ne beremo ne „Slov. Naroda“ ne „Slovenca“, da nam torej ni znano, kaj da listi pišejo, je sicer res, da ne prebiramo „Naroda“ in ne „Slovenca“, pač pa je med nami dosti razširjen „Domoljub“, ki vsaj ob kratkem naznanja vse ostudne in neosnovane napade na prevzvišenega gospoda knezoškofa. Zato pri nas ni bilo treba nobenega hujškanja od kake skrivne strani, da je občinski odbor podpisal udanostno izjavo škofu, pač pa smo to storili, ker nam je tako velevala naša katoliška zavest, da stojimo zlasti v britkosti zvesto na strani svojemu škofu. In v tem oziru se občina poljanska ne vstraši nobenega vharja, naj pride od katerekoli strani.

O dobrotah, o katerih govori „Narodov“ dopisnik, da jih je dobila poljanska dolina od dr. J. Tavčarja, nam tukaj nič ni znanega. In če bi nam dr. Tavčar tudi delil za tisoče, pa bi zaradi tega mi ne smeli škofu svojemu izreči udanostne izjave, ne mogli bi ga hvaliti, kajti naša katoliška zavest nam je mnogo ljubša, nego ves dr. Tavčarjev denar.

Dopisnik je hotel nas s svojim poročilom v „Narodu“ osramotiti pred svetom, a to se mu ni posrečilo, le sam je ostal na smodišču. Mi pa smo veseli, da je tudi naša občina bila pri prvih izmed vrh slovenskih

dečku z velikimi črnimi očmi, kateremu je bil on dobrotnik. Kako živo in zvesto zre mali v moštranco, kako lepo drži skleneni ročici nalik angelju.

V tem hipu spozna, kaj je Božja volja, ter sklene mahoma v srcu: »Da, ta deček mora postati duhovnik! Jaz ga bodem dal v šolo ter skrbel, da se izšola na moje troške. To naj se zgodi v počestčenje sv. Rešnjega Telesa in v zadoščenje za moje grehe. Z molitvijo mi povračuj deček moje dobrote!«

Precej prvo nedeljo potem je opravil »stari gospod« skesano spoved ter je pobožno prejel sveto obhajilo. S tem dnevom je pričel tudi novo življenje ter se zdaj čutil najsrečnejšega na svetu.

IV.

Minulo je dvanajst let. Zopet je nedelja v osmini sv. Rešnjega Telesa. Naša vasica je okinčana z mlaji in venci in topiči pokajo, da kar odmeva po gričih. Zakaj neki? Kaj pomenja tolika množica ljudstva, prihajajočega sem od župne cerkve? — Mladi duhovnik naše vasice — poznamo ga vsi — je uprav daroval svojo prvo sveto mašo. Nebrojna množica ljudi se je zbrala od blizo in daleč k novi maši. Staro mater novomašnikovo vidimo s solznim očesom pristopiti k obhajilni mizi; vsi njegovi prijatelji in sorodniki so navzoči in se veselé lepega

občin, ki so poslale udanostne izjave svojemu ljubljensku škofu v Ljubljano. Nič nas ne moti, da imamo zaradi tega tudi doma marsikaj prelištati od take strani, očetera bi kaj takega kot katoličani najmanj pričakovali. Kakerni katoličani bomo Poljanci vedno spoštovali svojo dolžnost.

Od nekod, 8. novembra. (Nov prerok Bileam.) Bere se v 3. Mojzesovi knjigi 22. pogl., da je poslal moabiti kralj Balah po preroka Balaama ali Bileam-a, naj pride in prekolne ljudstvo božje, Israelce, toda čudo! zgodilo se, da Bileam ni preklel, temuč blagoslovil je ljudstvo božje.

Temu preroku bi smel primerjati naše radikale, kateri so po svojih listih hujškali zoper našega preljubljivega milostlj. knezoškofa, da bi ga potrnili in mu pokopali zaupanje vernega ljudstva, da bi uničili ves njegov vpliv do podložnih, prav kakor je nameraval Balah ljudstvo božjemu.

Pa glej čuda! Ti zlobni naklepi naših liberalcev so popolnoma izpodleteli; nasprotno: to prekletstvo se je spremenilo v vesel blagoslov, po katerem se je verno ljudstvo še bolj zavedlo svoje dolžnosti in se še tesneje oklenilo svojega predobrega škofa. Z duhovščino, ki je tesno zedinjena s svojim višim pastirjem, zdaj tekmuje verno ljudstvo od vseh krajev naše dežele; z Gorenjskega, Dolenjskega in Notranjskega, in v lepib, krepkih zaupcah skazuje in naznanjuje svojo zvesto vdanost in globoko spoštovanje, svojo srčno ljubezen in neupogljivo zaupanje do svojega milostljivega škofa in duhovnega očeta, kateri se neprenehoma trudi za vsakovrstni blagor svojih preljubih vernikov, kateri kot dobri pastir tudi po deteli deli tečno hrano božje besede in milosti; pa si je tudi pri I. slov. katol. shodu s svojim krepkim sodelovanjem, stekel

dneva — kje je pa »stari gospod«, novomašnikov dobrotnik in drugi oče?

Njega ni. —

Solnce tone za goro. V vasi je zopet vse tiho, svatje so se razšli vsak na svoj dom. Iz lesene kočé na koncu vasi pa stopi mladi duhovnik ter krene z materjo po stezi navkreber proti gozdu, držeč v roki cvetočo lipovo vejico. Ze sta blizu gozda — na pokopališču, semkaj sta namenjena. Na grob, kjer stoji priprost, kamenit križ, poklekmeta in molita presrčno. Solza za solzo se utrinja mlademu duhovniku v obeh ter rosi na lipov cvet, katerega ima v roki. Potem ga položi nalahko na dragi grob, zdihujoč: »O, zakaj pač nisi učakal tega dneva, moj dobrotnik, moj drugi oče!« —

»Da je živel vsaj še jedno leto«, zdihuje vdova, »kako težko ga pogrešajo bolniki in reveži! Ne smem se spomniti onega jutra, ko smo šli za pogrebom. — Bog mu daj večni mir!«

Molé se vračata domu. V vasi je zazvonilo »Áve Marija.« Menda ni treba praviti, kdo spava tam v tibem grobu.

»Stari gospod« že dolgo počiva v hladnem grobu, a on ni pozabljen. Dan za dnevom spominja se mladi duhovnik svojega dobrotnika in vsako leto je vernih duš dan grob starega gospoda najlepše okrašen.

izredne zasluge in si postavil neminljivi spomenik, za vse veke.

Tako vé modri Bog tudi hudo obrniti na dobro; vsi verni in duhovni so zato Bogu hvaležni; milostljivemu knezoškofu pa iz globočine srca kličejo: Bog Vas ohrani mnogo let v svojo čast in v blagor vsem vernim, kateri so dobrega srca!

Radikalci pa se zdaj jezé in grizejo, da so jim spet ti zviti naklepi tako sramotno izpodleteli ter so še celo dobro stvar pospeševali; toda, kot faraon ostanejo trdovratni, če je tudi še tako vidna roka božja (digitus Dei).

Z Blok, 8. novembra. Snega že ni precéj časa več v naši Sibiriji. Tudi burja je utihnila, in še vedno gorko solnce je prijazno obsevalo naše Bloke v nedeljo, 6. t. m. — Brali ste že v „Slovecu“, kako je pri nas vse novo v cerkvi in na pokopališču. V nedeljo so pa prišli prečast. gosp. dekan cirkiški blagoslovit oba stranska altarja in razširjeno pokopališče. Slavnost se je vršila prav lepo. Potivila sta jo tudi čvrsta govora prečast. g. dekana na levi in č. g. Levičnika, cirkiškega kapelana, na pokopališču. Hvala jima in vsem, ki so se pri nas potrudili za čast božjo. Vi pa, Bličani, veselite se, da se z vašo pomočjo in našega g. župnika in dub. svetovalca poirtvovalnim delovanjem Bog časti v tako krasni h.ši, vaši rajniki pa zakopujejo na tako dostojnem kraju! Bog vam ne bo ostal na dolgu.

Stajarsko. V Gradcu je vmrl gospod major Komelj pl. Sočebčan, star 64 let. Našim vojakom je ime pokojnikovo dobro znano po vojaških knjigah, katere je gospod major spisal v slovenskem jeziku za rabo vojakom. Svetila mu večna luč! — Cesarsko namestništvo v Gradcu je okrajnim glavarjem razposlalo ukaz, da naj občinske predstojnike in orožnike ali „žandarje“ opozorijo na postavno določilo z dné 28. januarija 1853, katero še svoje veljavnosti ni zgubilo in katero prepoveduje ob nedeljah in praznikih lov ali, kakor Nemci pravijo, „Treibjagd“. — Na Crenu pri Ljutomeru je gospod učitelj Šnajdar ustanovil družbo tamburašev. Od tistega časa ni v obližju narodne veselice, kjer bi ne sodelovali mladi tamburaši. Imenovani gospod je sedaj postal nadučitelj v Cezánjevcih. Ž njim boče gotovo tudi tam dobila igra „tamburica“ dobrodošlih prijateljev ob strani vrlega voditelja. — Na Muti ob Dravi

boleljajo ljudje za légarjem ali tifusom, a gríža grize po občinah: Sv. Martin ob Paki, Topolšica, Šoštanje, Sveti Florijan, Sv. Jauž na Peči, zavoljo tega so po omenjenih krajih šolo zaprli. — Posestnik Jurij Turin v Hrastovu pri Poljčanih je s špiritusom snažil plesniv sod. Posoda se je razletela ter moža oškodovala na glavi tako, da je siromak moral čez nekoliko ur izdahniti dušo. — Pri Svetem Janžu blizu Slovenjigradca je Časov hlapec Anton Ažnik drevje klestil. Delavec je po nesreči padel z drevesa ter umrl. — V Zavrhu pri Dobrni je posestnik Štefan Mastnak padel znač škednja, da si je za smrt nevarno pretresel drobovino. Zdravniku, ki je ravno tisti dan v šolskem poslopju otrokom nastavljal osepnice ter je nagloma bil poklican k onesrečencu, se je posrečilo zabraniti smrt. Komaj pa da je imenovanec popolnoma ozdravel, zadela ga je zopet nesreča. Dné 2. novembra je pobirkoval sadje in pri tem oprasku je padel z drevesa ter na mestu mrtev obležal. — Dné 30. oktobra je na Vinogori blizu Pregrade na Hrvatskem med službo božjo neka ženska zvonaj cerkve stala in zrla oblake. Pri tem gledanju se jej je zazdelo, da oblaki stojijo mirno, pač pa da se giblje zvonik. Vsled tega je začela kričati, da se podira turen. Ljudje to zaslišavši, so poskusili s pobegom rešiti se pred nevarnostjo in pri velikej stiski so 14 oseb stisnili do smrti, a ranjenih je okoli trideset. — Ob cesti iz Celja v Vojnik bodo postavili novo vojašnico ali „kasarno“ za vojake-brambovce. — Občina Petrovče je gg. Pilgerja in Hausenbichlerja imenovala za častna občana v priznanje zaslug, ki sta jih bila pridobila s tem, ker sta v Savinskej dolini vpeljala saditev hmelja. — Pamet zmešala se je gospodu Francu Dvorniku v Kozjem. V Brežice dospévši si je sedemkrat z nožem zarezal vrat in trebuh ter je vsled tega umrl. Bog ohrani nas vse pri zdravej pameti! — Jože Grejan v Šoštanci je dné 8. julija rešil Ivana Hostnika, da ta ni utonil v Paki. Rešitelju je c. kr. namestništvo v Gradcu prisodilo darila 26 gl. 25 kr. — Iz Budapešte so v Trebovlje odposlali železnični voz slanine, toda c. kr. okrajno glavarstvo je ukazalo, da se voz pošlje nazaj v Budapešto, ker bi se s slanino lahko pripeljala tudi nevarna kolera. Tudi pozneje dospel pošiljatve za posamezne osebe v Celji so morale romati nazaj na Ogersko.

Cerkev in šola.

Družba sv. Mohorja — leta 1892.

Naš ponos, naša čast in slava je slavna naša družba sv. Mohorja! Dasiravno nas je malo, dasi preži zagriznjen sovražnik noč in dan, kako bi nam vzel naši najdražji svetinji: vero in narodnost, dasi se moramo neprestano boriti za svoj obatanek, za svoje narodne in verske pravice, — vendar se ponasamo s sijajno se procvitajočo družbo, z narodnim velehramom, za katerega nas zavidajo ne-le narodi v Avstriji, marveč v vsej Evropi, na vsem svetu! Kajti naši družbi — med njimi ni para! To

poudarjamo hvaležni Bogu z mirno vestjo, s ponosom pred vsem svetom. Malo nas je Slovencev, zatirani in zaničevani smo po drugih večjih, ošabnih narodih. A dasi nas je malo, — pa smo močje! To nam priča sijajno razvijajoča se družba sv. Mohorja!

Da bi Slovenci ne imeli te družbe, ki jim leto za letom deli toliko obilne in krepke dušne hrane, — kje bi še bili s svojo omiko! A tako nam je dano središče, okrog katerega se zbiramo, od katerega dobivamo zdravega, dobrega poduka, tečne zabave.

57.703 u dje! Zares to je število veličastno, sijajno za nas Slovence! To število Mohorjanov je najgotovješe upanje, da morajo tudi našemu ubogemu narodu zasijati boljše dnevi! Kako se število udov razdeljuje na posamezne škofije, je „Domoljub“ že poročal svojim bralcem. Omenjamo le, da se je število udov letos povečalo za 5876, — res gromovito število. Najlepši napredek kaže lavantinska škofija (za 2500), potem pridejo ljubljanska (za 2351), krška (za 346), goriška (za 312) itd. — Posebno razveseljivo je, da šteje družba tudi „onstran luže“, v daljni Ameriki 286 članov. Upamo, da se bode prihodnje leto še več rojakov v daljni tujini vpisalo v našo družbo! — Kakor se spodobi, nosi pri družbi venec ljubljanska škofija, kjer štejemo vrlo četo 23.077 Mohorjanov; za njo pa s hitrimi koraki stopa lavantinska škofija z 19.244 udi. Malo bolj zadej prideta goriška (s 6160) in krška (s 4708 udi). Od udov je dosmrtnih 837 in letnih 56.866.

Kakor druga leta dobi i letos vsak ud šestero lepih knjig, ki obsegajo vkupe 77 tiskovnih pól.

Koliko lepega, prekristnega berila najde ukaželjno ljudstvo slovensko v šesterih društenih krasnih knjigah! V prvi knjigi „Jeruzalemski romar“ opisuje sloveči pisatelj potovanje v sveto deželo, v deželo, ki vzbuja v vsakem kristijanu najbljza čutila! Kdo bi take mične knjige, pisane v lepoglasni, poljudni slovenščini ne čital z mnogim zanimanjem? V „Smarnicah“ nas uči rajni pobožni pisatelj Volčič, kako naj posnemamo božje Srce Jezusovo. „Domači zdravnik“ nam bode dajal navodila, kako se naj varujemo v zdravih dnéh bolezni in kako se v času bolezni zdravimo. „Naše škodljive rastline“ nam bodo kazale v podobi in besedi premnogo škodljivcev, ki so nevarni nam in večinoma tudi naši živini. „Slov. Večernice“ ponujajo Slovencem zopet cel šopek povestij, razprav itd. v poduk in kratek čas. Ravno isto velja i o „Koledarju“.

Slovenci! vse to Vam ponujajo letošnje premične Mohorjeve bukve! Segajte zato zlasti ob dolgih zimskih večerih radi po njih, prebirajte jih marljivo in učite se iz njih dajati Bogu, kar je božjega, ljubiti svojo domovino in biti dobri državljani. — učite se pa iz njih dobro skrbeti za svoj časni in večni blagor! Tako bode Mohorjeva družba v Vas obrodila stotisočerega sadú!

Neskončno se mora radovati srce vsakega slovenskega domoljuba, če pomisli, da šteje naša slavna družba 57.703 ude, ki dobé vkupaj 346.218 iz v o d o v družbinih knjig s 4.443.131 tisk. polami! Še večja je pa naša radost, ko izvemo, da je družba v 40 letih svojega obstanka štela vkupaj 751.564 udov, ki so prejeli 4.450.492 knjig! To so pač številke ogromne in veličastne, ki svečano

in neovrgljivo pričujejo, da i ubogi narodič slovenski — napreduje! Neskončna hvala bodi Bogu, ki je dal Mohorjevi družbi toliko rast, slava pa slovenskim rodoljubom, tisti slovenski duhovščini, ki so s svojim trudom pripomogli i tako sijajnim vspehom! Dal Vsemogočni, da družba svetega Mohorja, naša dika, naš ponos, tudi v bodoče vstrajno napreduje in se razcvita v čast sv. katoliški cerkvi in v blagor slovenskemu narodu. Mohorjan.

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

46. Pazljivi služabnik.

Gospod Ivkovič je bil zelo čuden mož. Situostij njegovih ni bilo skoro mogoče naštetii. Vlasti so imeli pred njim mnogo trpeti njegovi služabniki. Zato pa je imel tudi skoro vsaki mesec drugega slugo. — Tako ob neki priliki nastopi pri njem v službo nov služabnik. Gospodar ga pokliče k sebi ter mu reče: Poslušaj me, prijatelj, jaz nisem huđ človek, vendar jaz nimam veliko besedi. Treba me je torej dobro razumeti, ako spregovorim kako besedo. Če bom n. pr. rekel: „Prinesi mi briter“, morai ob enem prinesiti gorko vodo, milo, čopič, ruto, sploh vse, kar je potreba, da se človek pošteno obrije.

Nekaj časa je res šlo vse po sreči in ljudje so le govorili, da morda ta služabnik cela dva meseca ostane pri gospodu Ivkoviču. Nekega dne pa gospodar zbolí in ukaže služabniku, naj gre po zdravnika. Sluga hitro odide. Mine pa ura, a njega le še ni nazaj. Še-le čez tri ure se je vrnil. — „Kje pa hodiš toliko časa, jaz bi bil med tem že lahko umrl,“ reče gospodar nevoljen svojemu služabniku. „Jaz sem delal le po Vašem naročilu, ter oskrbel vse, kar je potrebno pri nevarni bolezni. Šel sem najprej k zdravniku, potem k notarju, ako bote morebiti napravili svojo oporoko in naposled sem šel k oskrbovalcu pogrebov, da naj bo za slučaj, ako umrjete, pripravljen.“ — Gospod Ivkovič se je kar stresel na postelji, ker sedaj mu je služabnik le prenatanko dopolnil njegovo kratko naročilo. Od tedaj je gospod vselej jasno povedal vse, kaj hoče in zato je omenjeni služabnik ostal pri njem zadovoljen mnogo let. — Pač dobro nevarno tolnemu človeku, ako ima prijatelja, ki ga opomni na njegovo smrtno nevarnost in na to, da naj vredí svoje časne in dušne stvari. Kdor bolniku zakriva smrtno nevarnost, ta je njegov največji sovražnik. Tukaj se ga boji prestrašiti za par trenutkov, a ne boji se, da bo vsled njegove krivde moral morebiti na onem svetu trpeti vekomaj.

Razne novice.

(Vdanostne izjave slovenskih občin.) Zopet nam je štenovati lepo število vrlih občin, ki so po svojih zastopih poslale vdanostna pisma svojemu knezoškofu in s tem obšodile grdo pisarjenje naših liberalnih listov o ljubljenem svojem škofu. So pa naslednje: Ambrus, Bela Cerkev,

Bistričca pri Kamniku, Bohinjška Bistrica, Božja kova-Bosalnica pri Metliki, Črnuče pri Ljubljani, Draga v višnjegorski-zatiški fari, Erzelj pri Vipavi, Tamlje v Vremski dolini na Notranjskem, Hrušova v kamniškem okraju, Ježica pri Ljubljani, Kovor pri

Tržiču, Kompolje pri Lašičah, Križevu pri Kostanjevici, Kropa, Loke v Tuhinjski dolini, Loški Potok, Lužarje v velikolaškem okraju, Naklo-Podbrezje pri Kraju, Podkraj nad Vipavo, Podgora pri Lašičah, Stranje pri Kamniku, Smartin v Spodnjem Tuhinju, Trebnje, Sent-Vid pri Vipavi, Videm pri Lašičah, Županje njive pri Kamniku. — Iz Železnikov pa je poslal županov namestnik, prvi občinski svetovalec in učitelj Josip Levičnik udanostno pismo odatnega prebivalstva s 112 podpisi. Naznaniti nam je konečno, da so celo Slovenci, živeči zunaj Kranjske, naseljeni v jugoslovanski Bosni in sicer v mestu Prjedoru in okolici poslali ljubljanskemu knezoškofu pristržno vdanostno pismo, katero so podpisali tudi ondi naseljeni štajarski Slovenci in Čehi-Moravani. — Ponosnim Gorenjcem iz podnožja Triglava in sivih kamniških planin, vrlim Dolenjcem iz Bele in Suhe krajine in zavednim Notranjcem iz solčne Vipavske in pečevitega Krasa — edinim v edino pravih načelih katoliških in v iskreni ljubezni in vdanosti do svojega škofa — zaslužena hvala in slava! Istotako tudi slava vrlim Bošnjakom! Le vrlo naprej!

(Misijon v Št. Vidu nad Ljubljano.) Slovesnost misijona se je v Št. Vidu nad Ljubljano vršila celi teden pred zahvaljeno nedeljo. To cerkveno pobožnost so vodili preč. gg. lazaristi Heidrich, Nežmah in Ferjančič. Vsaki dan so bili trije cerkveni govori, ki so se odlikovali po svoji temeljitosti in krajevnim razmeram vstrezajoči primernosti. Ljudstva našega je bilo vključno obilnemu in nujnemu jesenskemu delu vsaki dan polna cerkev. Vrli Št. Vidci so s tem zopet pokazali, kako so vneti za čast božjo in za svoj dušni blagor. Zaradi te svoje gorečnosti zaslužijo najiskrenejšo zahvalo. — Krasno cerkveno petje pod vodstvom g. vodje in nadučitelja Janko Zirovnika je zelo povzdigovalo prelepo slovesnost. — Na zahvalno nedeljo je bil sklep misijona. Prišel je ta dan iz Ljubljane stolni kanonik župnik in dekan preč. gosp. Jan. Flis, ki je blagoslovil prelepi podobi Srca Jezusovega in Marijinega, katere je vkusno izvršil slikar-domačin g. M. Tomec, sedaj koralist pri mariborski stolnici. Sklepni cerkveni sprevod, posebno sijajen kakor jih znajo prirejati le Št. Vidci, vodil je preč. g. stolni župnik. Sklepni govor, ki ostane vsem vdeležencem v nepozabnem spominu, imel je častiti g. K. Heidrich. — Zeleti je, da tudi ta prelepa slovesnost obrodi obilnih sadov za prelepo Št. Viško faro in njene vrle prebivalce.

(Stolnega kapitlja in ljubljanskega dekanata udanostna izjava prevz. knezoškofu.) Minoli teden poklonil se je stolni kapitelj ljubljanski prevzvišenemu knezoškofu ter mu izročil ob tej priliki svojo in ljubljanskega dekanata udanostno izjavo. — Mil. gosp. stolni prošt dr. L. Klofutar pojasnoval je v lepem in tehtnem nagovoru, kako je cerkev katoliška kot vojskovođa na zemlji imela vedno hudih nasprotnikov, ki niso bili z najsilnejšimi napadi nikoli v sadregi. Žal, da je cerkev tudi med svojimi služabniki imela v vseh časih kakega nezvestega, ki je hodil z nasprotniki njenimi. Obžalovati moramo, da je tudi dandanes pri nas tako. Toda taki so popolno osamljeni; kajti reči moramo, da morda še nikoli

ni bila duhovščina v naši deželi tako tesno sklenjena s svojim škofom, kakor je vsled vednih neopravičenih napadov nanj uprav v sedanjem času. A ne le duhovščina, tudi ljudstvo kaže vlasti dandanes v svojih prekrasnih in pristržnih izjavah od strani raznih občinskih odborov posebno udanost in ljubezen do svojega višjega pastirja. — Prevzvišeni knezoškof je izjavil v svojem odgovoru, da odkar je prišel v deželo kot škof, prejel je premnogo izrazov odkritosrčne udanosti in ljubezni od strani svoje duhovščine in od vernega ljudstva, ki pričajo, kako tesna in iskrena je zveza med škofom in med ljudstvom. Prepričan sem — rekel je približno prevzvišeni — da bi se bili taki izrazi udanosti in ljubezni skazovali vsakemu, kdor koli bi bil prevzel kot škof vodstvo ljubljanske vladikovine. Zato vsi ti pojavi in udanostne izjave ne veljajo toliko meni kolikor stvari, katero moram zastopati kot škof. In to je, kar mene posebno veseli; vidim namreč v tem prelepe pojave katoliške zavesti med našim ljudstvom. In to zavest vsikdar krepiti in razširjati, to je naša najsvetejša dolžnost. Da ima Gospod, da imamo njegovi služabniki — tudi dandanes svoje nasprotnike, to seveda je umevno; da pa vključno ogromni večini duhovnikov in vernega ljudstva, zvesto poslušnega in krepko borečega se na strani cerkve hodijo celo nekateri izmed naše vrste svoja pota, ločeni od nas, to je, kar me boli, ne toliko zaradi mene, kolikor zaradi njih samih in vlasti zaradi škode, katero s tem trpi naša sveta reč. Toda upanje naše je sv. križ. In zgodovina cerkve nam spričuje, da trpljenje cerkve, britkosti, ki so jih trpeli kristijani od nasprotnikov, rodili so vselej za cerkev in človeško družbo najboljših sadov. Upajmo in molimo, da bode Bog vsemlotni tako vravnal tudi sedanje britkosti cerkve in nje zvestih spoznavalcev! — Pač krasne in uvaževanja vredne apostolske besede, katere bodo brez dvoma tisočero odmevale iz vrst vnetih slovenskih katoličanov.

(Iz Studenca pri Krškem) dne 13. novembra. — Danes smo dobili k podružnici sv. Urha v Roviščih lep dar, 641 kg težak zvon z vso opravo. Vnanost zvona je jako fina, dovršeno delo. Nov zvon bodo sprejeli trije manjši tovariši, katerih najmanjši je star 325 let (iz leta 1567). Veliko veselja napravil je darovalec zvona Jernej Lisec, posestnik pri sv. Primožu (v studeniški župniji) in ondotni cerkveni ključar roviški soseski. Naj omenim, da je ta blag dobrotnik letos, prav za Veliko noč daroval naši župnijski cerkvi krasno monštranco v romanskem slogu, pred malo leti pa nov veliki zvon podružnici svetega Primoža in se je tudi še posebej skazal z velikodušnim darom cerkvenega dobrotnika. Naj bi bil v posnemovalni izgled bogatinom v družih župnijah, studeniška pa naj hvaležno kliče: Mili Bog naj ohrani blagega dobrotnika še prav mnogo mnogo let zdravega na duši in telesu, posebno pa v svoji milosti in naj mu vse povrne tisočero!

(Bolezen.) Iz Zagorja ob Savi se nam piše, da med tamošnjimi otroci hudo razgraja davca, ki jih je že več pobrala. — Po hrenoviški župniji na Notranjskem pa se širi vročinska bolezen, v mnogih vaséh so bili po trije in štirje bolniki. Ljudje so v strahu, posebno še zato, ker je prepovedano hoditi v hiše, kjer imajo bolnika. Tako

ležé v mnogih h'šah bolniki brez postrežbe, ali pa jim strežejo otroci. Mrličé smejo nositi le najstari možje v vasi. Na Muti na Stajerskem in v okolici ljudje bolehalo za legarjem tako zeló, da niso pričeli šole z novembrom, kakor je bila sicer navada.

(Zlate krone.) Dué 7. t. m. so na Dunaju pričeli zamenjavati naše stare cekine z novimi zlatimi novci, vrednimi po 20 kron. Nedavno smo jih dobili tudi v Ljubljano, kjer se je jeden komad videl v izložbi Ign. pl. Kleimayer-ja & Bamberga knjigarne. Kov je izvrstna; zlasti podoba cesarjeva je prav lepa. — Našim čitateljem samo to želimo, da bi novih zlatov ne gledali samo po izložbah, temveč da bi jih kmalu dobili tudi v svoje žepé.

(Letina na Notranjskem) je zlasti v postojnskem okraju slaba. Glavni pridelek, krompir, je prav slabo vspeval, kajti po nekaterih krajih ubogi kmetovalci še semena niso pridelali. Na Pivki pa ponekodi krompirja kopali niso, ker je bil po érvu popolnoma uničen.

(Z Dolenskega) se nam poroča: Italijansko vino se toči v več krajih, a doslej našemu domačemu še ne dela škode. Novo vino se nam plačuje po 10, 12 in 13 glđ. vedro. Nekateri zahtevajo še več. Take cene ob novini še ni imelo vino nikdar. Vzrok je pač le to, ker se je pridelalo malo, in pa, da je kapljica od škropljenih trt istinito izborna. Kateri pa niso škropili, imajo malo blaga, a še to je kislica. Neverni Tomaži gotovo niso bili še tako osramočeni in tepeni, kakor letos!

(Živinska razstava,) ki je bila letos prvič v Novem Mestu, se je obnesla dobro; zlasti pa še loterija, katero je ob tej priliki priredila tukajšnja jako delavna kmetijska podružnica; spečala je vseh 4000 sreček. Obnesla bi se bila pa ta razstava še bolje in še očitneje pokazala napredek tudi pri nas, ako bi se bili hoteli razstave udeležiti tudi graščaki iz okolice. Razven g. Schlesingerja, ki je razstavil kaj lepo žival, ni bilo nikogar. Govori se, da so bili gospodje užaljeni, ker bajé niso dobili „nemških“ povabil.

(Duhovniške spremembe v lavantinski vladikovini.) Prestavljena sta čč. gg. Fr. Črnenšek z Vidma k sv. Vidu pri Ponikvi in Fr. Brglez od sv. Štefana na Videm. — Razpisana je župnija sv. Andreja v Leskovcu do 19. decembra t. l.

(Zvest hlapec.) Pri nekem kmetu na Gosposvetskem polju na Koroškem služi hlapec Kl. Kainz že sedemdeset let istemu gospodarju, h kateremu je prišel 12leten deček za pastirja. Zvestega hlapca odlikoval je svetli cesar, podarivši mu srebrni križec za zasluge. S posebno svečanostjo ob navzočnosti precej odlične gospode in mnogega ljudstva pripel se je Kainzu dué 30. okt. križec. Ob isti priliki odlikovana sta bila drugi hlapec in dekla v priznanje dolgoletnega službovanja pri istem gospodarju.

(Umrl) je dué 6. novembra v Kropi tamošnji beneficijast čast. g. Valentin Lavtar, rojen leta 1849 v Železnikih, posvečen leta 1873. Pogreb je bil v sredo, dué 9. t. m. ob 9. uri dopoldne. Naj v miru počiva!

(Ogenj.) V torek zvečer je začel goreti kozolec posestnika Komatarja v Smledniku. Pogorela sta tudi hiša

in svinjak. Govori se, da je zanetil nepreviden tobakar. — V ponedeljek popoldne so v Skrvlovici v velikolaškem okraju pogorela vsa poslopja Jerneju in Matiji Petriču, Janezu Maroltu pa vezan kozolec. Škode je nad 4400 glđ., zavarovani pa so bili le za 700 glđ.

(Lovska) iz Črknice se nam piše: Pred nedavnim časom je divja raca pripeljala iz Slivnice — tako se imenuje neka hosta — dvanaest svojih mladih, da bi jim pokazala pot do vode. Mej potjo so živalice posele na nekem vrtu. Zapazila jih dva domača fanta ter ženeta v vežo. Stara se nekaj časa ogleduje, potem pa gré za mladimi v — ječo. Neki gospod je odkupil vse živalice ter jih spustil. Naš poročevalec dostavlja, da je ta resnica.

(Pri občinski volitvi v Zgoraji Šiški,) ki se je vršila dué 8. t. m., sobili izvoljeni naslednji gg.: Adolf Galé, Jakob Matjan, Jakob Bábnik, Janez Jaras, Matevž Bugar, Jože Jovan, Anton Suštaršič, Franc Suštaršič, Janez Florjančič, Jože Berlič, Gašper Albreht, Miba Kunovar, Valentin Florjančič, Luka Kanc, Janez Sirknik, Anton Tome, Jakob Črnivec, Mat. Klemenc, Jakob Hočevar, Janez Perko.

(Letošnjih davkov) od 1. januarja do 30. septembra nabralo se je v državnih blagajnicah avstrijskih 249,542,689 glđ., samo na Dunaju so v tem času dobili v blagajnico čez 36 milijonov.

(Tržaške novice.) Bralno društvo pri sv. Ivanu poleg Trsta se je z dnem 1. t. m. preselilo v lastne prostore, tako da se more sedaj ponašati s prvim narodnim domom v tržaški okolici. Slavnost se je vseh Svetnikov dan vršila po naslednjem vsporodu: 1. Gosp. M. Šašelj, kapelan šentivanski, je imel slavnostni govor, o katerem je naglaševal korist bralnega društva za probujenje narodne zavesti. 2. Domači tamburaški zbor je igral razne kermade s hvalevredno spretnostjo. 3. Predstavljala se je žaloigra „Mlinar in njegova hči“ tako izvrstno, da se je morala drugi večer na vernih duš dan ponoviti na občno zahteranje. — Državna gimnazija tržaška je v soboto dué 5. t. m. praznovala 50 letnico svojega obstanka.

(Konzervativno obrtno društvo) je imelo v udeležbo v rokodelskem domu svoj društveni shod. Poleg drugega je sklenilo, izročiti deželnemu odboru peticijo, da čim preje razpiše dela za novo ljubljansko bolnišnico. Ako je namreč časa dovolj za razna dela; udeležé se jih lahko tudi mali obrtniki. — Soglasno je konservativno obrtno društvo sklenilo, izročiti deželni vladi protest proti obstanku zloglasne prostitucijske hiše v Ljubljani s prošnjo, da slavna deželna vlada odstrani to slo, ki napravlja ljubljanskemu mestu neizmerno sramoto ter je prebivalcem ljubljanskega mesta v najhujšo spodtiko. — Sprožila se je tudi misel, naj se osnuje v Ljubljani odbor, ki bo nabiral podpise za skupni protest vseh ljubljanskih prebivalcev proti tej nezgodni sramoti. — Vrtilm možem konservativnega obrtnega društva za ta odločen korak v varstvo javnega poštenja v ljubljanskem mestu izrekamo toplo zahvalo ter vlasti z veseljem po-

zdravljamo nameravano osnovanje odbora, ki imaj namen v skupnem protestu proti temu najsilnejšemu „narodnemu škandalu“ zbrati podpise vsega poštenega prebivalstva ljubljanskega. — Morda bi kazalo, ta odbor razdeliti na pododbore posameznih ljubljanskih far? — Želimo le, da se ta misel vresniči hitro, čim preje, tem bolje.

(Cvet in sad v jeseni.) Iz Stranj se nam poroča: Večkrat se je po listih omenjala kot redka prikazen, da so v pozni jeseni cvetela jabolka na tem ali onem kraju. Tudi pri nas smo videli to jesen na jabolčnem drevesu cvet in sad; ta je bil seveda droben kakor lešniki. Tudi bezgovo svetje in zrele jagode so se videle v pozni jeseni na solnčni strani.

(Blagoslovljenje vojašnice v Gorici.) Protlačeni četrtek blagoslovil je mgr. F. A. Košuta novo vojašnico za brambovca v Gorici v navzočnosti raznih dostojanstvenikov. Večastno poslopje stoji na Tržaški cesti, poleg slovenskega oddelka kmetijske šole, nasproti staremu pokopališču. Poslopje je 68 metrov dolgo, 38 metrov široko in 20 metrov visoko; ima tri nadstropja z raznimi drugimi prostori. Vojašnico je sezidal goriški mestni svetovalec Ant. Polli. Vojašnica bo imela ime po nadvojvodi Rainerju.

Tržne cene v Ljubljani

dne 9. novembra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica hktl.	6	12	Špeh povojen, kgr.	—	64
Raj	5	22	Surovo maslo,	—	78
Jecmen	3	26	Jajce, jedno	—	3 ²
Oves	2	52	Mleko, liter	—	10
Ajda	5	77	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso	4	78	Telečje	—	53
Koruz.	4	50	Svinjsko	—	50
Krompir	2	86	Kostranovo	—	36
Leča	11	—	Pikanez	—	35
Grab	10	—	Golob	—	15
Pšol.	9	—	Beni, 100 kgr.	2	32
Maalo, kgr.	—	94	Slama,	1	87
Maslo	—	64	Drva trda, 4 kub. mtr	7	23
Špeh suh	—	52	„ mehka,	4	80

Prilagodna številka „DOMOLJUBA“ izide dne 1. decembra zvečer.

Loterijske srečke.

Brno, 9. novembra:	49,	57,	44,	45,	54
Lina, 12. novembra:	45,	2,	64,	56,	36.
Trst, 12. novembra:	54,	39,	11,	66,	38.

Velika 50. krajevska loterija.

Žrebanje
že 1. decembra.

Glavni dobitnik

75.000 gl.

82 (2-2) Srečke à 50 kr. priporoča:

J. C. Majer v Ljubljani.

Podpisani usoja si prečast. duhovščini, spošt. uradnikom in stary občinstvu v mestu in na delih priporočiti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke

uradniške obleke (uniforme),

uradniške drž.-želez. obleke,

uradniške zas.-želez. obleke,

civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejane, izdelane iz najamirne izvrstnega blaga po primerno nizki ceni. Najrazličnejše blago imam vedno v zalogi 96 (10-9)

Velispoštovanjem

Dr. Cassermann

v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

Henrik Zadnikar

pasar in srebrar

v Ljubljani, Sv. Petra cesta 17

se priporoča velečastitej duhovščini v napravo in popravo vsakovrstne

cerkvene posode

iz bronu in srebra v poljubnih slogih z zagotovilom trajnega, dobrega dela in najnižje cene.

Napravlja na željo cerkvena dela za plačilo na obroke. Sprejema stare reči v prenovljenje, t. j. v posrebranje in pozlačenje. 76 (24-1)

V zalogi ima vedno različne cerkvene posode, istotako tudi strelivo.



Novo Novo

Schick M., specialist na Dunaji, I. Goldschmied-

gasse št. 3, priporoča trpečim vsled kile 35 (10-10)

elast. kilne pasove (Bruchbänder) izdelane po najnovjših predpisih in najpripravnike, kateri zabranjajo povečanje bolečin; za enostransko porabo gid. 5.— do 8.—, za dvostransko gid. 9.— do 15.— Za hudo trpeče (reponirbar) prav pripravi se moji elastični pasovi s prsmikajočim se klopčičem, enostranski gid. 4-50 do 7-50, dvostr. gid. 8-80 do gl. 15.— Pri naročitvah, katere se izvrše po povzetju, označi se kakovost bolezn!

Cerkvenišk

pomočnik

takoj dobi službo

Oglasiti se je pri mestnem župniku v Škofji Loki.

Koverte z napisom priporoča Katol. Tiskarna.

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice števil. 5.

Zaloga vsake baže

**gvantnega blaga za moške
in ženske** 72 9-4

kakor tudi vse vrste koe, kovtre, srajce, jope, nogovnice, svilene in cajgaste rute itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena

zadnja cena.

Na Najvišje povelje Nj. e. in kr. apostolskega veličanstva.
Bogato oskrbljena po c. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov
zajamčena

XXVIII. državna loterija

za civilne dobrodelne namene.

3135 dobitkov v skupnem znesku 170.000 gld. in sicer: 1 glavni dobitnik s 50.000 gld. z dvema predobitkoma in dvema podobitkoma à 500 gld., 1 glavni dobitnik s 30.000 gld. z 1 predobitkom in 1 podobitkom po 250 gld., 2 dobitka po 10.000 gld., 10 dobitkov po 1000 gld., 15 dobitkov po 500 gld., 100 dobitkov po 100 gld., naposled serijski dobitki v skupnem znesku 30.000 gld. — Žrebanje se bo vršilo nepreklicno dne 29. decembra 1892. — Srečka stane 2 gld. avstr. velj.

Podrobnejša določila ima igralni načrt, ki se dobiva brezplačno s srečkami pri oddelku za državne loterije, Dunaj, I., Riemergasse 7, II. Stock, in Jakoberhofe, kakor tudi po mnogih prodajalnicah. — Srečke se pošiljajo poštne proste.

Dunaj, oktobra meseca 1892. 81 64

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov,
oddelek državne loterije. 464 6-3

Tinkturo za želodec

pripravilja lekarnar Gabriel Piccoli. 261 13

Ta tinktura za želodec je sredstvo, ki lahko, vendar zdatno krepiča opravi probavnih organov in pospešuje odprt žilni. Dr. Hager, doktor filozofije in medicine itd. itd. v Frankobrodu n. O., in prof. Knappitsch, zapriseženi sodnijski kemik v Ljubljani, sta to tinkturo za želodec kemično analizovala in soglasno našla, da ni drastično sredstvo.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zabejkih po 12 steklenic in več. Zabejček s 12 steklenicami stane gld. 1-36, s 24 gld. 2-60, s 36 gld. 3-84, s 44 gld. 4-26, 55 steklenic tehta 5 klg. s poštno težo in velja gld. 5-26, 110 steklenic gld. 10-30. Poštno plača vedno naročnik. — 1 steklenica 10 kr.

Piccolijeva lekarna „Pri angelju“
v Ljubljani, Dunajska cesta.

Vsehja naročila se proti prevzetju svote točno izvršujejo.

Trdajatelj: Dr. Ivan Španič.

Odgovorni urednik: A. Kalin.

Tiska „Katoška Tiskarna“.

Primerna darila!

priporočila uljudno

Fran Čuden,

URAR,
preje J. GEBÄ,

v Ljubljani, Slonova ulica št. 11.

ter vabi uljudno pred. duhovščino in sl. občinstvo na ogled svoje velike izborne zaloge najraznovrstnejših

lepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verig, prstanov in uhanov.

Cene lepni uram so naslednje:

Najfinejše nikelnate ure	od gld. 4-20 do 6—
„ srebne ure s ključem	7-50 . 10—
„ srebne remontair-ure	7-50 . 12—
„ iste s dvojnimi oklepom	9— . 18—
„ zlate ure za dame	16— . 35—
„ zlate ure za gospode	24— . 130—

Garantiram povsem za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa eno leto jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da moje blago ni zamenjati s dunajskim tovarniškim blagom, v čem temu, da prodajem dobro blago za res nizke cene.

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izvirbo. — Vnanjim naročnikom postrežem po želji s obratno pošto. 17-75 205 38-33

Ilustrovani ceniki za željo gratis in franks

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih bolečin, ter opravlja vse zobne operacije in zobna plombovanja

A. PAICHEL,

(16) zobozdravnik

pri Hradskega mostu I. nadstropje.

Jos. Cotman,

pleskar, lakirar in napisni slikar, 172 100

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporočila sl. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev v njegovo stroko spadajočih del. posebej se priporočila ek. delnikom (rokodelcem) v izvršitev imenakih in raznih napisov. Delo solidno, trajno in cene nizke.